

Somija ir kriminālromānu jaunā Meka. Vai nepieciešami pierādījumi? Vienkārši izlasiet A. M. Ollikainenu pirmo romānu! Nav iedomājams vēl labāks sērijas iesākums. “Konteiners” ir izcils!

Marco Schneiders, izdevniecība Bastei Lübbe, Vācija

Ar *Nordic noir* žanru notiek kaut kas patiešām pārsteidzošs – mūsu visu uzmanība tagad ir pievērsta Helsinkiem. Uzrodas A. M. Ollikaineni un uzreiz satriec mūs. Izcils sērijas sākums! Valoda, gaisotne, varoņi, spriedze – nekā netrūkst, romānā ir viss, un šo autoru duetu neapšaubāmi gaida spoža nākotne. “Konteineru” nevar nolikt malā, tajā ir brīnišķīgi un negaidīti sižeta likloči un pavērsieni, kas neatstās vienaldzīgus pat visprasīgākos trilleru un *Nordic noir* fanus.

Vidar Strøm Fallrø, izdevniecība *Aschehoug*, Norvēģija

“Konteiners” kā svaiga gaisa malks ielaužas mūsdienu piesātinātajā kriminālžanrā – tas ir ne tikai aizraujošs detektīvstāsts, bet arī literāri lieliski uzrakstīts darbs, kurā īpaša uzmanība tiek pievērsta dažādām mūsdienu dzīves aktualitātēm. Turklāt izmeklētāja Paula Pihlaja ir patiesi labs un ticams tēls – spējīga, inteliģenta sieviete, kuru tomēr nomoka pašas pagātne. Vai viņas šķietamais vājums varētu būt arī spēka avots? Ir patīkami sekot līdzi spēcīgai galvenajai varonei, kura vienlaikus ir arī viegli ievainojama.

Lucie Bregantová, izdevniecība *HOST*, Čehija

Paula Pihlaja ir laba detektīve un arī cilvēks, uz kuru var paļauties gan pagātnes, gan tagadnes problēmu risināšanā. Tam vēl varam pievienot arī citas īstam trillerim nepieciešamās sastāvdaļas: intriģējoša slepkavības metode, spraigs sižets un lieliska valoda. Pricējamies par iespēju arī mūsu holandiešu lasītājus iepazīstināt ar daudzsološo autoru pāri A. M. Ollikaineni!

Soraya Vink, izdevniecība *HarperCollins*, Holande

A. M. OLLIKAINEN

KONTTI

A. M. OLLIKAINENI

KONTEINERS

IZMEKLĒ PAULA PIHLAJA #1

No somu valodas tulkojusi
Gunta Pāvola

821.511.111-31
Ol 480

A. M. Ollikainen

KONTTI

Copyright © Aki Ollikainen & Milla Ollikainen, 2021

Original edition published by Otava Publishers, 2021

Latvian edition published by agreement with Aki Ollikainen, Milla Ollikainen and Elina Ahlback Literary Agency, Helsinki, Finland.

Cover design ©Anna Väänänen

Cover images: © Adobe Stock

FILI
FINNISH LITERATURE EXCHANGE

This translation has been published with the financial support of FILI (Finnish Literature Exchange).

A. M. Ollikainen

KONTEINERS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projektu vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Elga Rusmane*

Korektore *Diāna Graudiņa*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-729.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Gunta Pāvola, 2022

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2022

ISBN 978-9934-31-076-8

JANVĀRIS

Rīta saule mirguļo cauri izplūdes gāzēm un ietin tuvējo kvartālu netīri dzeltenā gaismā. Aiz iepirkšanās centra stūra uz galvenās ielas tā izgaismo nekārtīga izskata vīrieti.

Viņš ir ģērbies pārāk plāni tik aukstam laikam. Uz saburzītās pelnu pelēkās žaketes un asās buktes zaudējušajām biksēm ir lielāki un mazāki traipi, par kuru izcelsmi negribas ne domāt. Pat vērīgs garāmgājējs nenojaustu, ka uzvalks, ko nez vai ņemtu pretī pat utenī, pirms kāda laika ir nopirkts par summu, kas rakstāma ar četriem cipariem.

Vīrietis streiņo tādā kā miglas mākonī, kas lēnām apņem viņu. Viņš saprot, ka iet pa svešu ielu. Kādu brīdi gandrīz neko citu viņš nesaprot. Migla ir iekļuvusi arī viņa galvā, un vieta domām tajā būs tikai tad, kad migla kopā ar smagās izelpās izpūsto gaisu izgaros un izplēnēs aukstajā gaisā.

Vispirms vīrietim prātā ienāk tas, ko viņš nezina: kur viņš atrodas, no kurienes nāk, cik ilgi ir klaiņojis – un viņš pat nav pārlicināts, kas viņš ir. Ainava viņam visapkārt nespēj ieņemt paliekošu formu, tā viļņojas un līgojas. It kā kamerai būtu iestatīta automātiskā fokusēšana un tā nespētu atrast īsto fokusa punktu.

Vīrietis atspiežas pret auksto veikala skatloga stiklu. Nāsīs iesitas pretīgs urīna, kuņģa skābes un alkohola smakas sajaukums. Logā viņš redz atspulgu – vīrieti, kas ir atspiedis delnu pret viņa paša kailo plaukstu. Bet viņam nešķiet, ka tas varētu būt viņa spoguļattēls.

Logā redzamajam tēlam ir viņa sejas vaibsti, bet starp piepampušajiem plakstiņiem vidošo acu baltumi ir sarkani, it kā tajos būtu ieberzētas stikla drumslas. Tam galvā ir pirms daudziem gadiem bankrotējušas bankas reklāmas cepure.

Viņš pamodās uz noplukuša divistabu dzīvokļa divāna. No guļamistabas pavērtajām durvīm skanēja neskaidri trokšņi. Divguļamajā gultā gulēja divi cilvēki, kurus vīrietis nepazīna. Viņi piederēja pie cita sabiedrības slāņa. Uz virtuves galda starp tukšām pudelēm vīrietis atrada pusizdzertu *Suomi Viina* šņabja pudeli, ierāva krietnu malku un ielika pudeli mēteļa kabatā.

Plostošanu viņš sāka ar kalvadosu, XO konjaku un viskiju. Tomēr kopš tā brīža jau ir pagājis laiks – dienas, varbūt nedēļas. Dzērieniem kļūstot gaišākiem un dzidrākiem, laika izjūta bija izplūdusi. Spriežot pēc bārdas rugājiem, dzeršana bija ilgusi apmēram deviņas dienas.

Pret stiklu atspiestā roka ir salā piesārtusi. Pirkstu kauliņi ir pietūkuši, un pirkstus nav iespējams iztaisnot, kaut gan viņš sakopo visu savu gribasspēku. Vīrietis pēkšņi pamana, cik ļoti viņam salst. Nav jau brīnums, jo mēteļi viņš pirms brīža iestūķēja atkritumu tvertnē – sāņus aizvirzījusies urīna strūkļa bija samērcējusi mēteļa malas.

Vīrietis cenšas uzrunāt garāmgājējus, palūgt palīdzību, bet drīz vien aptver, ka no viņa mutes atskanējušie vārdi nav saprotami, kur nu vēl vesels teikums. Viņš redz cilvēkus autobusu pieturā un dodas tās virzienā, bet kājas negrib klausīt. Tās viņu nes sāņus, tad katra grib doties savā virzienā un beigās, kad viņš jau gandrīz ir sasniedzis nojumes stūri, vīrietis nogāžas uz ceļiem.

Viņam pasniedz puķes. Tās ir pārāk dažādās un nesaskanīgās krāsās un pušķim liek izskatīties kļiedzošam. Tas ir mazliet apvainojoši, jo viņš ir estēts. Tomēr viņš pasmaida un čukstus pasaka paldies kostīmā ģērbtajai jaunajai sievietei. Viņš noliek puķes uz tribīnes, pieliecas tuvāk mikrofonam un, turpinot skatīties uz publiku, pasaka burvju vārdu: līdzjūtība.

Cilvēki pieturā atkāpjas soli tālāk. Viņi uzkrītoši skatās citā virzienā, un, kad visbeidzot viņus uzņem pilsētas autobuss, gaisā paliek aizbraucēju bezvārdu atvieglojuma nopūta.

Es esmu Hanness Lehmusoja, vīrietis pēkšņi atceras. Esmu veiksmīgs uzņēmējs, starptautisks labdaris. Mūsdienu mākslas mecenāts. Tajā brīdī atsakās klausīt gredzenveida noslēdzējmuskulis, un viņš jūt, kā starp dibena vaigiem izspiežas biezs, silts šķidrums. Tas viņu sanikno un dod spēku pārveļt pār lūpām pirmo saprotamo vārdu: velns!

Hanness pāri ielai ierauga nelielu parku. Viņš sakopo spēkus un pieslejas kājās. Tad atspiežas ar rokām pret ciskām un tā klumburo pāri ielai.

Hanness apstājas brauktuves vidū. Maņas uz brīdi mazliet noskaidrojas. Viņš izdzird bremžu čikstēšanu. Kravas automašīna nobremzē divu metru attālumā. Viņš skatās uz volvo zīmi kravas automobiļa priekšpusē. Arī man ir volvo, Hanness domā. Viņam izdodas noņemt delnas no ciskām, iztaisnoties un šļūcošiem soļiem sākt virzīties uz priekšu. Kad Hanness jau ir blakusjoslā, kaut kas aizzib garām. Automašīna, protams, automašīna, un tā viņu gandrīz aizķer, caur krekla plāno audumu viņš sajūt gaisa plūsmu. Kāds signalizē, tas ir kravas automobiļa šoferis. Bet ar to vien viņam nepietiek, šoferis nolaiž logu, tajā parādās vīra ķermeņa augšdaļa, un viņš sāk kliegt. Vārdus Hanness nesaprot. Viņš ligojas uz priekšu, gandrīz paklūp pret bruģi, bet, kā par brīnumu, noturas kājās, tad dodas parka soliņa virzienā un tur nogāžas uz sāna.

Līdzjūtība. Un tad otrs burvju vārds, līdzjūtības dviņu māsa: *solidaritāte.*

Runājot ir svarīgi uzturēt acu kontaktu, vērsties pie kāda publikā. Tā saglabājas runas intīmā noskaņa. Tā tiek radīts iespaids, ka runa nav vispārīga, nav adresēta lielam pulkam, bet katrs klātesošais tiek uzrunāts personiski. Objektu var mainīt, bet ne pārāk bieži.

Nereti ir dzirdēts apgalvojums, ka patiesu solidaritāti esot iespējams izjust tikai ar ierobežotu skaitu cilvēku.

Hanness runās parasti neizmanto ciešamo kārtu, šī bija kļūme. Stilistiska kļūda. Viņš ietur pauzi un skatās klausītājam dziļi acīs. Tās bailīgi veras viņam pretī no sejas, ko cieši apņem kažokādas cepure. Tā ir bērna seja. Bērns soli atkāpjas. Kāds uzmanīgi piebaksta viņam pie pleca.

“Vai jums viss ir labi? Vai nevajag izsaukt ātro palīdzību?”

Hanness paceļ roku. Ar to viņš klausītājiem grib pavēstīt, ka pauze runā ir plānota, nevis iestājusies tāpēc, ka viņam ir pārtrūkusi doma.

“Man... pēc manis atbrauks.”

“Esat pārliecināts?”

“Pēc maza brītiņa.”

Sieviete un bērns turpina ceļu. Attālinādamies viņi pamet skatienu atpakaļ. Sieviete ir izvilkusi telefonu, bet pēc tam atkal ieliek to somā.

Hanness noskatās viņiem nopakaļ. Pauze ieilgst, ātri jāatgriežas pie runas. Vai viņam tikko sala? Vairs nesalst. Viņš tikai grib te pasēdēt. Viņam jāsaka runa, jāatklāj starpnozaru mākslas projekts “Līdzjūtība”, ko finansē viņa vārdā nosauktais fonds. Viņš publikā sagūsta jaunu acu pāri.

Kur mēs varam novilkt robežu solidaritātei? – Hanness jautā vāverei ziemas kažokā. Tā ir ģimene? Savējo loks? Vai tā beidzas pie nacionālas valsts robežām? Vai patiesa solidaritāte var būt tikai ar mums līdzīgajiem, tiem, ar kuriem mēs spējam identificēties? Vai solidaritāte beidzas jūras krastā? Vai tad tieši mums, somiem, kaut vai tikai mūsu vēstures dēļ vien nevajadzētu zināt, ka udeņi mūs nešķir, bet gan gluži pretēji – tie savieno tālu dzīvojošu cilvēku grupas?

Vāvere pieliec galvu, un Hanness instinktīvi atkārtoti šo kustību.

Vai tad līdzjūtībai nepietiek ar vismazāko kopsaucēju? Ar to, ka, neraugoties uz pilsonību, ādas krāsu, vecumu un dzimumu,

mēs visi esam cilvēki? Tu un es, mēs esam vienādi, Hanness saka un dziļi ieskatās vāveres tumšajās acīs. Vāvere satrūkstas, uzlec uz kupenas un tad pāri sniegam aiztraucas apsarmojoša bērza virzienā.

Hanness noraugās uz vāveri. Viņš redz šauru taku, kas ved garām tam pašam bērzam. Viņš pieceļas un dodas vāverei pa pēdām. Paiet garām rožu krūmam, kurš sniegā izskatās pēc liela puķkāposta.

Viņam vairs nemaz nesalst. Gluži pretēji, ir silta, laba sajūta. Hannesam patīk klimats šajā ekvatora pusē. Patīk kopš pirmās reizes, kad viņš te ieradās. Vienmēr, kad bija prom, viņš ilgojās pēc šejienes.

Mazais mērkaķītis, kuram viņš sekoja, sēž akācijas zarā un ziņkārīgi skatās uz viņu. Hanness apsēžas krūma ēnā.

Šīs ir viņa garīgās mājas, dvēseles ainava. Dzidri zilas debesis, virs Atlantijas okeāna dienvidiem dzimušie gubu mākoņi, kas lēnām slid pāri okeānam uz savannu. Līdzena apkārtne, šur un tur skaisti akāciju koki. Tagad viņš gribētu redzēt antilopi, kas pastaigājas to ēnā.

Hanness paraugās debesis. Saule, kas vēl pirms brīža blāvi mirguļoja aiz dīvaina šķidrauta, tagad ir okera dzeltenā krāsā un skaidri saskatāma. Tās gaisma apžilbina Hannesu.

Viņš sajūt antilopi ainavā.

Tā viņam tuvojas.

Viņš to neredz, bet spēcīgi jūt tās klātbūtni. Beidzot parādās tās seja. Tā ir melnbalta, bet tad Hanness pamana, ka no tās ir nolobījusies spalva.

Balto krāsu veido kauls, un no antilopes galvaskausa uz viņu cieši raugās lielas, melnas vāveres acis.

MAIJS

Tiesas sēde pēc Valpurģu nakts¹ sākās deviņos no rīta. Tomēr neviens tiesas zālē neizskatījās pagirains.

Pavasaris kavējās, arī šeit tas lika uz sevi gaidīt, un pavasara aizmirstā pilsēta ar katru dienu izskatījās arvien bēdīgāka, pat aizvainota. Mākoņainās dienās māju fasādes šķita drūmas kā strādnieks, kurš atgriežas no arodbiedrības sapulces par algu jautājumiem.

Valpurģu nakts priekšvakarā pēc mājīgi uz brīdi uzspīdējušās saules bija sācis snigt slapjš sniegs, kas pārgāja lietū, un arī nākamā papildu brīvdiena nebija daudz labāka. Oficiālām instancēm tādas brīvdienas patika.

Vismaz tiem oficiālo instanču pārstāvjiem, kuri atradās darbā. Pie durvīm stāvošais jaunais inspektors bija sabāzis īkšķus formastērpa bikšu kabatās. Durvis bija aizvērtas, un vienīgais atnākušais fotogrāfs no zāles bija izdzīts. Gados jaunais apsūdzētais sēdēja pretī tiesnesei pusmetru zemāk pie priekšējā galda, noliecis galvu un seju daļēji aizsedzis ar kapuci.

Tiesnese bija pusmūža vecuma sieviete, kuras sejas izteiksme saglabājās tikpat nemainīga kā uz pakauša savitā cope. Sieviete viņas amatā nevarēja atļauties izrādīt žēlumu.

¹ Nakts no 31. aprīļa uz 1. maiju, Somijā plaši svinēti svētki ar karnevāla iezīmēm.

Apsūdzētajam kapuce bija novilkta pāri degunam, bet viņa sejas bērnišķīgumu varēja nojaust pat tikai pēc zoda, kas bija pavisam gaišs un gluds.

Tiesas sēdē nevienam nebija gaidāmi nekādi pārsteigumi. Šī bija tik tikko viduvēju uzmanību piesaistoša slepkavība, ne pārāk interesanta un nekādā ziņā ne īpaša – tādu bija dučiem. Tajā nebija nekā tāda, kam vakara avīzes veltītu veselu lappusi vai par ko tiešsaistē čivinātu tviterī.

Zāles aizmugurē sēdēja reģionālās avīzes krimināllietu žurnāliste un vakara avīzes redaktora asistents; viņu sejas izteiksme pauda tikai tīri profesionālu interesi. Spriedums kļuvis par ziņu divu sleju garumā, ne vairāk, un tiesas sēde ilgs, augstākais, divas dienas.

Apsūdzētais nebija atzinies, viņš savā liecībā stāstīja, ka slepkavības laika notikumus vispār neatceras, un nevarēja pierādīt, ka būtu atradies kaut kur citur. Upuris bija policijai pazīstams un vairākas reizes par narkotisko vielu tirdzniecību sodīts sīks noziedznieks. Prokurore uzskatīja, ka 21 gadu vecais jauniešs, kas tagad bija paslēpies zem kapuces, ir sadūris upuri, lai atņemtu amfētamīnu, kas bija atrasts apsūdzētā iekšskabatā. Aukstais ierocis bija uziets nodarījuma vietā upura irētajā dzīvoklī, un uz tā bija apsūdzētā pirkstu nospiedumi, turklāt aizturēšanas brīdī viņš bija ģērbies drēbēs, uz kurām atradās upura asinis.

Vainīgā atrašanai nebija jāveic nekādas papildu darbības, jo viņš gandrīz bezsamaņā gulēja upura dzīvokļa guļamistabā. Upuris pats bija spējīgs piezvanīt ātrajai palīdzībai, palicis guļam uz dzīvojamās istabas grīdas, bet nomiris pirms mediķu ierašanās.

Pēkšņi apsūdzētais noņēma kapuci, it kā kāds būtu licis viņam atsegt galvu un izrādīt pazemību tiesas priekšā.

Zem kapuces kļuva redzamas acis, kādas ir nedarbā pieķertam bērnam, kurš kauna dēļ vēl nav gatavs atzīt savu vainu, kaut gan saprot, ka pieaugušie visu zina.

Retajās publikas rindās neviens neizskatījās pēc slepkavas tēva, mātes vai draudzenes. Upura bijusī civilsievā bija redzēta

zālē iepriekš, kad upuris vēl pats sēdēja apsūdzētā krēslā. Meitene, kura bija iemilējusies sliktajā puisī, visiem spēkiem centās izveidot no pusaudzņa gadu mīlestības kārtīgu tēvu viņu diviem bērniem, kuri tagad jau bija sākumskolas vecumā. Kad viņas spēki neiespējamā uzdevuma priekšā bija izsīkuši, jaunā sieviete izvēlējās vieglāko vientuļās mātes ceļu, bet joprojām uzturēja draudzīgas attiecības ar bijušo dzīvesbiedru, lai bērniem būtu tēvs.

Nu viņa vairs nebija. Tēvs tagad bija tikai kapakmenī iecirsts vārds kapsētas stūrī, kur viņš pirms divām nedēļām tika apglabāts.

Kādreizējai upura dzīvesbiedrei blakus sēdēja viņa māsa, sievietes spieda viena otrai roku. Viņu acis bija saraudātas. Upura bērni uz tiesas zāli tomēr nebija atvesti, un tur nebija arī viņa mātes.

Nogalināto mātes allaž varēja atpazīt, bēdas bija sagrauzušas viņu miesu un atstājušas zem acīm tumšas ēnas, kas ne vienmēr vēlāk izzuda. Arī visiem narkomāniem gandrīz vienmēr bija tuvinieki – kāds, kas palika un ilgojās.

Pa zāles sānu sienas augšējiem logiem iespīdēja saule, un uz pretējās sienas paneļiem no griestu lampām parādījās ēnas, kas atgādināja lidojošos šķīvīšus. Viss pēkšņi izskatījās citādi, arī cilvēki, it kā gaisma viņiem būtu devusi zīmi, ko viņi jau sen bija gaidījuši.

Zāles kreisajā aizmugurējā stūrī bija piemetusies sieviete ar lielām lēta izskata saulesbrillēm uz acīm. Viņa sēdēja sakumpusi, it kā censtos kļūt nemanāma. Viņas melnie karē griezuma mati bija pārāk biezi un gludi, lai būtu isti. Arī tie izskatījās lēti, gluži kā prece no pornogrāfijas veikala. Viņa sēdēja pilnīgi nekustīgi, un, tā kā negrozīja arī galvu, nebija iespējams noteikt, kurp viņa skatās.

Tiesnese uzmeta acis papīriem un uzsita ar āmuriņu pa galdu. Jaunās prokurores sejā jau bija redzama oficiāla izteiksme, drīz būs viņas kārtā runāt.

Sieviete parūkā no āmuriņa radītās skaņas satrūkās. Viņa bija sēdējusi ar aizvērtām acīm kopš brīža, kad pie darba ķērās

pusmūža fotogrāfs ar vēderiņu. Sieviete klausījās fotoaparāta klusajā klikšķēšanā – tā tiesas zālē vienmēr šķita vienāda, kā lietus, kas triecas pret apsūdzētajiem, kuriem nav kur patverties.

Viņa ieslīpi no aizmugures redzēja apsūdzētā tumši pelēko kapučjaku un noliekto galvu, kā arī matus salijuša grants ceļa krāsā, kas spraucās no kapuces apakšas. Jaunā vīrieša rokas atradās uz galda, tad viņš pacēla labo roku un atkal pārvilkā kapuci pāri galvai. Sieviete redzēja pazībam zilganu, jakas piedurknes iepriekš paslēptu tetovējumu. Bet plaukstas virspuses āda bija tīra un gluda.

Prokurore sāka savu runu, un sieviete tajā klausījās, kā klausās mācītāja bērū runu, neko nepaturot prātā. Neskaitot viņu un puisi ar kapuci, pārējie šajā zālē bija vien sveši rituāla veicēji, kuri šeit bija tikai darba dēļ, vai sērotāji, kurus māca citāda veida smagums nekā viņu un jaunieti kapučjakā. Tiesas zāle bija Somijai raksturīgi askētiska, bet vienlaikus arī klusi cienīga, mazliet kā draudzes zāle, un rituāla veicēji runāja savaldīgi arī tad, ja noziegums bija īpaši nežēlīgs, grotesks vai pretīgs. Tādējādi viss saplūda kopā, ļaunums tika uzlikts uz statīva apskatīšanai un izpētīšanai, pēc tam savietots mapēs. Personiskas traģēdijas zālē kļuva par vienu no daudzām citām lietām, par uzdevumiem, kas jāpaveic darba laika ietvaros.

Sievietes āda zem parūkas sāka kniest, bet viņa neuzdrošinājās pakasīt galvu. Viņas biezie mati zem melnās parūkas suta. Viņa zināja, ka parūka ir smieklīga, bet gribēja izvairīties no vismazākā riska tikt atpazītai. Vai varbūt vienkārši vēlējās pārvērsties par kādu citu, lai viss smagums, ko viņa nesa, nesaskartos ar ādu.

Un tomēr viņa nebija varējusi neierasties.

Viņa atkal slīpi no aizmugures skatījās uz puīša gludo plaukstas virspusi, iedomājās to mazāku un apaļāku, iztēlojās to savā rokā siltu un mīkstu. Tādu, kādu viņa to atcerējās.

Kopš tā brīža bija pagājis divdesmit viens gads.

Viņa saprata, ka no šīs zāles izies jau kā cits cilvēks.